

دستگیرشدگان خاوران را آزاد کنید!

روز جمعه ۱۱ شهریور، در هفدهمین سالگرد قتل‌عام زندانیان سیاسی، خانواده‌ها مراسم باشکوهی در گلزار خاوران در جنوب تهران برگزار کردند. مراسم امسال از دوجنبه از برجستگی بیشتری نسبت به سال‌های پیشین برخوردار بود. جمعیت بیشتری که اغلب جوان بودند در آن شرکت کردند و نظم و روحیه همبستگی بیشتری در آن به چشم می‌خورد. موضوع قتل‌عام زندانیان سیاسی و کشتار زندانیان سیاسی در اوایل دهه ۶۰ به تدریج از حیطه خانواده‌ها بیرون آمده و در حال تبدیل شدن به یک مساله اجتماعی است. نسل جوان که به اشکال گوناگون از فجایعی که برای نسل پیشین خود در زندان‌های رژیم اتفاق افتاد آگاهی می‌یابد، نسبت به این موضوع حساسیت نشان داده و از این رو با حضور در مراسم‌ها و تجمعات خانواده‌ها با آنها اظهار همدردی و همبستگی می‌کنند. رژیم با آگاهی به این موضوع، امسال با اعزام نیروهای امنیتی بیشتری در پوشش جمعیت به خاوران، فضا را به شدت در این گلزار ناامن کرده و به شناسائی کسانی پرداخت که به تازگی پا به عرصه مراسم‌های سالگرد در خاوران گذاشته‌اند. این شناسائی بیش از همه پیرامون دختران جوانی بود که به گرفتن عکس و فیلم برداری پرداخته بودند. ماموران امنیتی بعد از پایان مراسم در بیرون گلزار خاوران و در مکان‌های مختلف به شکار طعمه‌های خود پرداختند و با ضبط فیلم‌ها و دوربین‌ها، بنا به گزارش خانواده‌ها و شاهدان عینی، پانزده دختر جوان را از ماشین‌ها با ضرب و شتم پیاده کرده و با خود بردند. در یکی از موارد که گویا اولین طعمه بوده، خانواده‌هائی که شاهد دستگیری دختر جوانی بنام آرزو سیابی شهریور بودند، به ماموران نسبت به دستگیری و ضرب و شتم وی اعتراض می‌کنند، اما اعتراض آنها برای رهائی این دختر جوان از دست عوامل اطلاعاتی رژیم به جائی نمی‌رسد و تنها در پاسخ می‌شنوند "که این دختر با سایت‌های خارج همکاری می‌کند و عکس و فیلم برای آنها می‌فرستد، از او چند سنوال می‌کنیم و دو ساعت دیگر آزادش می‌کنیم." بعد از این حادثه، چند ماشین دیگر را متوقف و چندین دختر جوان دیگر را به همان شیوه دستگیر می‌کنند و اعتراض خانواده‌ها برای رهائی آنها به جائی نمی‌رسد. ظهر دیروز شنبه ۱۲ شهریور از تهران خبر رسید که رژیم اولین طعمه خود را آزاد کرده است. ساعاتی بعد خبر رسید که جوان "آزاد شده" با یکی از بستگان خود در خارج تماس گرفته و گفته که از دست ماموران فرار کرده است. بعد از دستگیری این دختران جوان، ماموران به فاصله بیست و چهار ساعت چندین بار به خانه‌های آنها می‌ریزند و هاردیسک‌های کامپیوتر، فیلم‌های خانوادگی و یادداشتهای و دست نوشته‌های متعلق به دستگیرشدگان را با خود می‌برند. روز شنبه یک بعداز ظهر عوامل اطلاعاتی مجدداً به منزل آرزو می‌ریزند و این بار نیز او را همراه خود به منزل می‌برند که اسناد ارتباطش با خارج را در اختیار آنها قرار دهد. آرزو را به شدت زده بودند و او را مجبور می‌کنند به یک سری فعالیت‌های انجام نداده اعتراف کند. آرزو بعد از رسیدن به منزل از ماموران می‌خواهد که به دستشویی برود. او با توجه به اینکه به شدت ترسیده بود و به دنبال فشارهای دوران بازداشت وضعیت جسمانی و روانی خوبی نداشت، از طریق دستشویی به حمام و سپس از پنجره حمام به بیرون پریده و از طریق پشت بام همسایه‌های فرار می‌کند. از سرنوشت دیگر دستگیرشدگان تا زمان انتشار این اطلاعیه خبری در دست نیست و خانواده‌ها در به در به دنبال آنها می‌گردند.

کانون زندانیان سیاسی ایران (در تبعید) دستگیری این دختران جوان را قویاً محکوم می‌کند و خواستار آزادی فوری و بدون قید و شرط آنها است. کانون بعد از دریافت گزارشاتی از ایران که از این دستگیری‌ها خبر می‌داد، به اقدامات وسیع بین‌الملل برای آزادی آنها دست زد و طی ارسال نامه به نهادهای بین‌المللی و محلی حقوق بشر، از آنها خواست که دستگیری‌های اخیر را پی‌گیری و رژیم را برای آزادی این دختران جوان تحت فشار قرار دهند. کانون زندانیان سیاسی در صورتی که دستگیرشدگان خاوران به زودی آزاد نشوند، به اقدامات اعتراضی سراسری دست خواهد زد و از همه فعالین و سازمان‌ها سیاسی چپ و مترقی در خارج می‌خواهد، ضمن مشارکت در این اقدام اعتراضی با ارسال نامه به نهادهای بین‌المللی خواهان دخالت فوری آنها برای آزادی دستگیرشدگان خاوران شوند.

کانون زندانیان سیاسی ایران (در تبعید)

۱۳ شهریور ۱۳۸۴ برابر با ۴ سپتامبر ۲۰۰۵